

A. F.

Förwål du Swenska Werld, behålt hwad du be-
sitter,

Jag smakar glädje här i högsta Sällhets
mått.

Här wankar idel ro, här tåls ej något glitter;
Men hwad alt himmelskt är, blir alla
Trognas lätt:

Här delas Kronor ut, dem Swenska Kungar
bära,

Som styrt sitt Rike wål, befrämjat, sökt Guds
Åra.

GS 1786

S a m t a l,

Emellan

Konung

G U S T A F

Den Förste

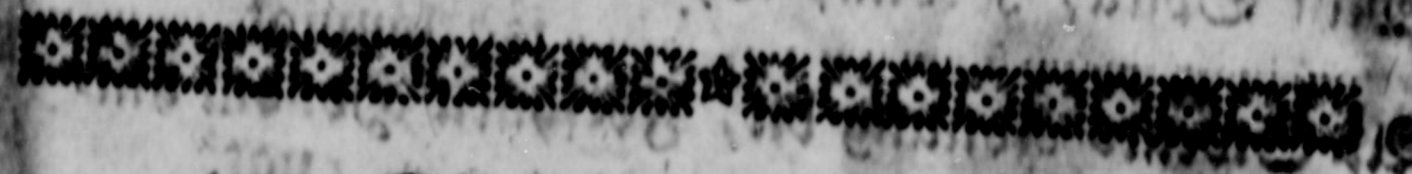
Och

Konung

ADOLPH
FRIEDRICH,

Uti

Den andra werlden.

SEDERHOLM,

Truck hos WENBERG och NORDSTRÖM, 1771.

GUST. I.

Hvad är mitt öga ser? Hvad märkligt nytt
nu händer?

En Hög och Stor Person på våra parker
går,
Sag tror Den Konung är som styr de Svenska
länder

Med Wisshet, Mildhet, Drift, så när et
tjåg af år.

Hvad Majestätisk Syn Hans ankomst och nu bådär
och uti Hans gestalt, man mer än stort här skådar?

A. F.

Förbundren ej mig se, då jag mitt Lif fått sluta
Jag har utfört de Wärs, dertill jag kallad war;
Men från Min bördas fri, jag wil här Swilla
njuta:

Och lämnar jordiskt pragt, åt Det, som än
är qwar,

Min Spira, Krona, Thron til wärdig Son
jag lämnat,

At Swears Konung bli, Förshneu Honom äm-
nat.

GUST.

GUST. I.

Hvad, är Du af Wår Stam, Kung ADOLPH
FRIEDRIC store?

Som i wår öfra werld, Regerat med beröm?
Nej, måste Du så snart, Dit döra Lif förlora
Och Sverige gråta nu, Din bortgång,
som war öm:

Alf Vasa Blodet se en Konung, mig wist glä-
der,
Regenter finnas än, som lifna Deras Fä-
der.

A. F.

Jag är det, som Du ser; ifrån Ditt blod jag rinner,
En Son och Telning af Din gamla Kon-
ga: Att.

Bland Swear än Ditt Namn och stora Åra
brinner,

Och Vafars stora Ått beprisas på alt sätt:
Stor har Du warit Sjelf, på Dig Wi alle
slågrat;

Och Du för Sveriges wäl, i tiden wist har
fåcktat.

GUST. I.

Det wärcket styrde GUD, så har man ej för-
gättit:

Hur Sverige fordom war i swåra bejor fäst;
Då CHRISTIERN en Tyrann, all Adels mäst bortfrättit;
Och alt, hwad andas Swenskt, i mörka
sång-rum lät:

Hur Stockholms Borgerkap, til blodigt offer
wäcktes;

Och Stadens Stora Sorg, af böda froppar
täcktes.

Jag

Jag ryser sjelf derwld, då jag på detta täncker,
 När Eric Vale, Jarl, min Far för bilan
 dog,
 Och mycket Adligt blod på alla gator stänker,
 Ja, dem man då ej hant nedsabbla, sedan
 tog;
 Hvad många Swenska bröst, som Dolken ge-
 nombårat;
 Då sucka Sverige djupt, ty man des Frihet
 sårat.

A. F.

Ditt stormårf, GUSTAF, är, af alla, i godt minne,
 Din Årestod Du satt, Du wårdat Rikets
 Rätt;
 Odöbligt Namn Du har i Swenska bröst och
 sinne;
 De ha at tacka Dig för Frihet på alt sätt.
 Jag har ock af Mitt folk, des hjärta, tro för-
 farit,
 De älskat Mig, Jag dem, så har vår kärlek
 varit.

GUST. I.

Jag detta alt bör tro, när jag från Lybeck reste
 Och kom til Dala-Land, då Sverige sarg-
 se gick,
 Och Mig, til Höfwits-Man, Allmännelig ut-
 leste;
 Då skal Du tro at sen fick Riket annat skick.
 I HERRans Namn jag kom, rengjorde alla
 nästen;
 Tyrannen flydde, bort, Jag intog alla fästen.

A. F.

A. F.

Näst för Min Ankomst dit, en stor ULRICA döb-
 de,
 Ett Krig då varit har, som Riket fört i
 nöd
 Mars tände Luntan an, Kung FRIEDRICHS hjär-
 ta blödde:
 Han wille gjerna sjelf, då wapnen gifwa stöb;
 Men Himlen, som all ting har uti sina händer,
 Lät Mig, som Fridens Pant, så hugna dessa
 Länder.

GUST. I.

När CHRISTIERN borta war, stod något än til-
 baka,
 Mitt hwärf war då ej alt, jag måste göra
 mer:
 En Trolle Årke-Bisp, som wille Landet skaka,
 Han måste jagas bort, des fästen riswas ner:
 Jag stälte alt i ro, frid, lugn fick Riket åga,
 At både Dans och Lyst ej hade bland oss
 säga.

A. F.

I Min tid har jag ock sökt Swears Sällhet ska;
 Ty et sjeckständigt Folk det wara kan och
 bör:
 Partier, själfswäld, agg, syns ofta bland dem
 sedla,
 Den Sweriges Frihet rör, des ägnasten då
 rör.
 Tre Kronor tog jag mot, Tre Prinsar har jag
 lämnat,
 De synas gifwa hopp, at man Dem Kronor
 ämnat.

GUST.

GUST. I.

När jag från Rifet dag, Tre Söner succe-
dera,

De Svenska Spiran fört, men det olka
gick.

Den Förste ej så väl, den Andre lärt regera
För Frihet, Låran, Thron, den Tredje
fågta fick;

Min Son-Son den war stor, den lyfte störst af
alla,

Europen Honom för den största Konung kalla.

Kung CARL den Tionde, war icke den stor Hjalte?
Han fogs en gång med Sex, och då tolf
Hirad tog.

Än Sonen utaf den? jag menar CARL den
Elfte.

En stor Hushållare, men allt för tidigt dog.
Den Tolfte CARL jag hört, hur' werlden Ho-
nom prisa;

At Han war Stor Monarch, Hans Hjalte-dater
wisa.

A. F.

Et Krig, uti min tid, försökte Swea föra,
Det äfwen slutadt bles, då Rifet intet
wann.

Med fred och lugn til slut jag kände Spiran
föra,

At Allmän walgång se, deraf mitt hjärta
brann.

GUD gifwe Sverige fick rätt länge njuta friden,
Och en gång skada må den rätta gyllne tiden!

GUST.

GUST. I.

Än Konung FRIEDRICH då, Landt-Grefwen ut
af Hessen?

Swars Hjärta, mildhet, Namn, i Marmor
ristad står?

Et Hokstedt witne bär, som frönte denna
Hjeseu,

Då Tallart Galtmarskalk med allt til fånga
går.

De många Städer, Slott, Han intog med sin
flinga,

De wedermålen nog: hur Hjalten sig lärt svinga.

A. F.

Det war så: Han i frid, fick sina dagar sluta,
Han dog uti min famn, och dermed war
det allt.

Jag tröstade mitt folk, som syntes tårar guta
Och tog en Krona mot, Försynen mig
befalt,

Nu har jag den lagt ned, jag min regering slutit,
Och uti döden mig en ewig ära knutit.

GUST. I.

Wälkommen til oss hit, wi lefwa här med frögder,
Wälkommen, låt oss gå, och sluta detta tal.

Här lyser ndjet rätt på dessa stora högder:
Här finnes frid och lugn, här bandlyst är
allt qual:

Här ges et GUD A. Lif, som Himlen oss kan
sänka,

En sådan glädje fins, som werlden ej kan tänka.

A.